తీరని కోరిక

రాధ చాలా అందంగా ఉంటుంది. అందం అంటే అంతా ఇంతా కాదు, 'మా హీరోయిన్ ఇంత అందంగా ఉంటుంది, ఆవిడ కళ్లు కలవలు! పెదవులు దొండపళ్లు, పళ్లు ముత్యాలు...' అంటూ వర్ణించే వారంతా అంత శ్రమ పడకుండా రాధ ఫోటో ఒకటి వేయించి 'మా హీరోయిన్ ఇలా ఉంటుంది' అంటే తేలికగా తేలిపోతుంది.

అయితే అందులో ఒక చిక్కు ఉంది. అలా చేసిన వాళ్లని అంత తేలిగ్గా వదలడు ఆవిడ తండ్రి లాయరు రంగారావు. వాళ్ల మీద కేసు పెట్టి కోర్టుకీడ్చి వీలైతే ఉరిశిక్ష, కాని పక్షంలో కనీసం కఠిన కారాగార శిక్ష అయినా పడేలా చూస్తాడు. అంతంతమాత్రంగా సాగుతున్న ఆయన ప్రాక్టీసు కూతురు పుట్టాక దినదిన ప్రవర్ధమానంగా పెరిగింది. అందుకే ఆయనకు కూతురంటే పంచప్రాణాలు.

చిన్నతనంలో ఒకసారి రాధ లడ్డూ చేసిపెట్టమని తల్లిని అడిగింది.

"ఇప్పుడు నాకు ఒంట్లో బాగాలేదు. అయినా ఇప్పుడేం లడ్డూలూ? గొంతెమ్మ కోరికలూ నువ్వూనూ!" అని విసుక్కుంది తల్లి. వెంటనే రాధ తండ్రితో చెప్పుకుని ఏడ్చింది. వెంటనే కూతుర్ని ఎత్తుకుని ఇంట్లోకి వెళ్లాడాయన.

"ఏమిటీ, నా కూతురు లడ్డూలు చేయమంటే, కాదనడమే కాకుండా గొంతెమ్మ కోరికలూ... అనీ... అంటూ అమర్యాదగా మాట్లాడావుట?" అని ప్రశ్నించాడు కఠినంగా.

ఆవిడ ఏదో చెప్పబోతుంటే వారించాడు. "నీ మీద కేసు వేస్తున్నాను. ఏం చెప్పుకోవాలన్నా కోర్టులో చెప్పుకో!" అని హెచ్చరించి వెళ్లిపోయాడుట.

ఆవిడ తల బాదుకుని, వెంటనే కూతురి కోరిక తీర్చి వ్యవహారం కోర్టు దాకా వెళ్లకుండా అడ్డుకుంది.

అటువంటి రాధకు ఒక కోరిక ఉంది. సినిమాల్లో చేరి పెద్ద హీరోయిన్ అయిపోయి పేరు ప్రఖ్యాతులు సంపాదించుకోవాలని గట్టి పట్టుదలగా ఉండేది. డిగ్రీ

పూర్తయ్యాక ప్రయత్నాలు మొదలు పెట్టాలని ప్లాన్ వేసుకుంది. పరీక్షలవగానే తాతగారింటికి హైదరాబాదు ప్రయాణం కట్టింది.

రాధ తాతగారికి హైదరాబాదులో ఇల్లు ఉంది. వాళ్లది సొంత బిజినెస్. రాక రాక వచ్చిన మనవరాలికి ఘనస్వాగతం పలికారు ఇంట్లో వాళ్లంతా. వచ్చిన మర్నాడే తన మనసులోని మాట మేనమామ ప్రసాద్ చెవిన వేసింది.

ప్రసాద్ గుండెల్లో రాయి పడినట్టయింది. అతనికి రంగారావుగారంటే చచ్చేంత భయం. తిక్కమనిషి.

ఇప్పుడు రాధ కోరిక ప్రకారం ఎవర్నయినా కలుసుకుని వారికి రాధను పరిచయం చేసి, ప్రయత్నాలు చేయవచ్చు. కానీ ఆయనకి ఆగ్రహం వచ్చి 'హన్నా! నా కూతురు నాల్రోజులు సెలవుల్లో వస్తే, దాన్ని తీసుకెళ్లి సినిమాల్లో చేర్పిస్తావా? ఉండు. నిన్నేం చేస్తానో!' అని పగబూని తన లైసెన్స్ పీకించేస్తాడేమో అని భయం.

కాదంటే, "ఎంత ధైర్యం నీకు? నా కూతురు నోరు విడిచి అడిగితే కాదంటావా? చూపిస్తా నా తడాఖా!" అని గుడ్లురిమి ఏదైనా కేసులో ఇరికించి జైల్లో పెడతాడేమో అని భయం.

ఎటూ తోచక బుర్ర గోక్కుని, "సర్లే! నాకు తెలిసినవాళ్లు సినీఫీల్డులో ఉన్నారు. వీలు చూసుకుని తీసుకువెళ్తాను!" అన్నాడు.

కొండెక్కినంత సంబరపడింది రాధ. మామయ్య వాళ్ల దగ్గరికి తీసుకెళ్తాడు. ఎలాంటి బట్టలేసుకు వెళ్లాలి? వాళ్లతో ఎలా మాట్లాడాలి? వాళ్లు హీరోయిన్ రోల్ కాకుండా ఏ హీరో చెల్లెలి వేషమో ఇస్తానంటే ఎలా మర్యాదగా తిరస్కరించాలి? వగైరాలన్నీ ఆలోచిస్తూ రాత్రంతా నిద్రకు దూరం అయింది.

అసలే ఏడు మల్లెపూల ఎత్తు సుకుమారి... కొత్తచోటు. నిద్ర లేక తెల్లారేసరికి తలనొప్పి, జలుబు పట్టుకున్నాయి. రాధ తాతగారికి షుగరు, బ్లడ్‌ప్రెషరూ వగైరా ధనవంతులకి ఉండే జబ్బులన్నీ ఉన్నాయి. ఆయనను చూసేందుకు డాక్టరుగారు తరచూ వస్తుంటారు. ఆయన ఇవాళ ఎలాగూ వస్తారు. పనిలో పని రాధనూ చూడమందాం అనుకున్నారు ఇంట్లో వాళ్లు.

పదిగంటలకి తాతగారి ఫామిలీ డాక్టర్ గోపాలకృష్ణగారి బదులు వారి పుత్రుడు ఇటీవలే ప్రాక్టీసు ప్రారంభించిన వంశీకృష్ణ కారులోంచి దిగాడు.

అందరినీ ఆదరంగా పలకరించి తాతగారి దగ్గరకు వెళ్లి రొటీన్‌గా పరీక్ష చేశాడు. "అంతా బాగుందండీ!" అన్నాడు.

"మా మనవరాలు ఊరి నుంచి వచ్చింది. బాబూ! దానికి ఒంట్లో బాగాలేదు. ఆ చేత్తోనే దాన్నీ చూసి వెళ్లు, నాయనా!" అన్నారు తాతగారు.

"ఓఁ... దానికేం భాగ్యం, అలాగే!" అంటూ లేచాడు వంశీ, ప్రసాద్ వెంటనే మేడమీదికి వెళ్లి గదిలో అడుగుపెట్టి రాధ వంక చూశాడు.

అంతే! ఒక్కసారి రంగుల రాట్నం ఎక్కినట్లు తల గిర్రున తిరిగిపోయింది. భూమి తల మీద ఆకాశం కాళ్ల కింద ఉన్న అనుభూతి కలిగింది.

"రండి, ఈ అమ్మాయే మా మేనకోడలు రాధ!" ప్రసాద్ చెప్తూ తీసుకెళ్తూ ఉంటే ఆ అయోమయావస్థలోనే వెళ్లి పేషెంటు మంచం పక్కనే ఉన్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. తడబడుతూ పల్స్ చూసి, అయోమయంగానే స్టెతస్కోప్ తీసి రాధ గుండెమీద పెట్టాడు. అతని గుండె తారుమంది. 'ఈవిడ గుండె ఆగిపోయింది' అనుకుని దుఃఖంతో తన గుండెమీద పెట్టుకున్నాడు స్టెత్. 'హమ్మయ్య. నా గుండె కూడా ఆగిపోయింది' అనుకుని తృప్తిపడ్డాడు.

"డాక్టరుగారూ! మీరు స్టెతస్కోప్ చెవికి పెట్టుకోలేదండీ!" అంది రాధ.

ఇహలోకంలోకి వచ్చి, ఈసారి జాగర్తగా పరీక్ష చేసి మందులు రాశాడు. "నేను మధ్యాహ్నం వచ్చి చూస్తాను!" అని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు.

సినిమావాళ్లను కలుసుకునేందుకు వెళ్లకుండా జలుబు అడ్డురావడంతో రాధిక ఏడుపొచ్చి ఏడ్చింది. దాంతో తలనొప్పి ఎక్కువై కాస్త జ్వరం కూడా వచ్చింది.

మధ్యాహ్నం వచ్చి రాధను చూసిన వంశీ, పాపం చాలా బాధపడ్డాడు. "మీరేం బాధపడకండి, నేనున్నాను కదా!" అని ఓదార్చి, మరో మందు అదనంగా ఇచ్చాడు. "మళ్లీ సాయంత్రం వచ్చి చూస్తాను!" అన్నాడు.

అన్నట్లే సాయంత్రం వచ్చి చూసి, కాసేపు కబుర్లు చెప్పి వెళ్లాడు. మర్నాటికి రాధ జ్వరం, తలనొప్పి అన్నీ తగ్గిపోయాయి.

"పూర్తిగా తగ్గిపోయింది, డాక్టరుగారూ!" అంది రాధ ఆహ్లాదంగా.

రాధని పరీక్ష చేసి ప్రసాదుని బయటకు తీసుకువెళ్లాడు డాక్టరు. "చూడండీ, ఇప్పుడు తగ్గింది కదా అని సంతోషపడటానికి వీల్లేదు. తగ్గినట్లే తగ్గి, మళ్లీ తిరగబెట్టి ఏ టైఫాయిడ్‌లోకో, న్యుమోనియాలోకో దింపే ప్రమాదం ఉంది. ఓ పది రోజులపాటు అబ్జర్వేషన్‌లో ఉండాలి!" అన్నాడు గంభీరంగా.

ప్రసాద్ కంగారుపడిపోయాడు. "హాస్పిటల్లో చేరుద్దామా? మా అక్కయ్యని పిలిపించనా?" అన్నాడు గాబరాగా.

"అబ్బే... ఏమీ కంగారు లేదు. కాకపోతే కాస్త కనిపెట్టి ఉండాలి. నేను రోజూ వచ్చి చూసిపోతూ ఉంటాను!" ధైర్యం చెప్పాడు డాక్టరు.

"చాలా థాంక్స్! మీకు శ్రమ అయినా ప్రతి రోజూ రండి!" అన్నాడు ప్రసాద్ డాక్టర్ చేతులు పట్టుకుని.

"అయ్యో... ఎంతమాట! రెండుపూటలా వచ్చి చూస్తాను!" అన్నాడు డాక్టరు.

మాట ఇచ్చినట్లే రోజూ ఉదయం, సాయంత్రం వచ్చి పేషెంట్‌ని చూసి వెళ్ళటం మొదలు పెట్టాడు డాక్టరు. ఆరోగ్యం పూర్తిగా కుదుటపడేవరకూ బయటకు వెళ్లకూడదని డాక్టరు చెప్పడంతో సినిమా వ్యవహారం వాయిదా వేశాడు ప్రసాద్. ఓ వారం రోజులు గడిచిపోయాయి.

ఒకరోజు ఉదయం తాతగారింటికి వచ్చాడు డాక్టర్ గోపాలకృష్ణ. ఆయన్ని చూడగానే తాతగారి ప్రాణం లేచివచ్చింది. ఆయన వైద్యం అలవాటైన తాతగారికి కుర్రడాక్టరు వైద్యం అంతగా నచ్చడం లేదు.

"బొత్తిగా శీతకన్ను వేశారు మా మీద!" అని నిష్ఠూరం ఆడారు.

"ఏదో, హడావుడిలో పడి రాలేకపోయానండీ! మా అబ్బాయి వస్తూనే ఉన్నాడుగా?" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ బ్లడ్ ప్రెషర్ చూస్తూ.

"పాపం, రోజూ వస్తూనే ఉన్నాడు. ముఖస్తుతి కాదు కానీండి, మీ అబ్బాయి చాకులాంటి కుర్రాడు. మా మనవరాల్ని కూడా ట్రీట్ చేస్తున్నాడు!" అన్నారు తాతగారు.

"మనవరాలికా? ఏమైంది?" అడిగాడు గోపాలకృష్ణ.

వివరాలన్నీ చెప్పారు తాతగారు. గంభీరంగా చూశాడు గోపాలకృష్ణ.

"అమ్మాయిని నేనోసారి చూస్తాను!" అన్నాడు.

"అంతకన్నానా! ఇక్కడికే పిలిపిస్తానుండండి!" అన్నారు తాతగారు.

రాధను పిలపించారు, కన్నార్పకుండా రాధ వంక చూశాడు గోపాలకృష్ణ. "ఏం పేరు? ఏం చదువుకుంటున్నావు?" అని అడిగాడు. వినయంగా సమాధానం చెప్పింది రాధ. "లోపలికి వెళ్లమ్మా!" అన్నాడు.

"ఏం డాక్టరుగారూ? వ్యాధి ఏమిటంటారూ? ఏమీ ప్రమాదం లేదు కదా!" అడిగారు తాతగారు.

గంభీరంగా తల పంకించాడు గోపాలకృష్ణ. "ఇప్పుడే ఏమీ చెప్పలేను!" అంటూ లేచి వెళ్లిపోయాడు.

మధ్యాహ్నంలో భోజనాల దగ్గర కలుసుకున్నారు పెద్ద డాక్టరూ, కుర్ర డాక్టరూ. "వంశీ! నాకో సందేహం వచ్చిందిరా! నిన్నడిగి తెలుసుకోవాలి!" అన్నాడు పెద్ద డాక్టరు.

నవ్వేశాడు కుర్ర డాక్టరు. "పొండి, నాన్నగారూ! మీదంతా వేళాకోళం! మీకు సందేహం రావడం ఏమిటి, అది నేను తీర్చడం ఏమిటి?" అన్నాడు.

"కాదులేరా, ఈ సందేహం నువ్వే తీర్చాలి. కొద్దిపాటి జలుబు, తలనొప్పి, జ్వరంతో మొదలై తిరగబెట్టి టైఫాయిడ్‌లోకో న్యుమోనియోలోకో దింపే వ్యాధి ఏదో ఉందిట. దాని పేరేమిట్రా?" సూటిగా అడిగారు.

చేతిలో ముద్ద వదిలేసి బుర్ర వంచేసుకున్నాడు వంశీ.

"తలొంచుకుంటావేం? సమాధానం చెప్పు! ఆ వ్యాధికి మందేమీ అక్కర్లేదుట. డాక్టరు రెండు పూటలా వెళ్లి పేషెంటుని చూసి వస్తే చాలుట! ఏమిటా వ్యాధి?" రెట్టించాడు.

మెల్లగా తలెత్తాడు వంశీ. తండ్రి మొహంలోని ప్రసన్నతను కనిపెట్టి, సిగ్గుగా నవ్వాడు. "పొండి, నాన్నగారూ, మీరు మరీనూ!" అన్నాడు.

ఆయనా నవ్వేశాడు. "ఏమిటి మరి? వాళ్లతో మాట్లాడమంటావా?"

"ఏమో, అదంతా మీ ఇష్టం!" అంటూ కంచం ముందునుంచి లేచి పారిపోయాడు వంశీ.

చిన్నగా నవ్వుకుని భోజనం ముగించి ఫోను అందుకున్నాడు గోపాలకృష్ణ. తాతగారికి ఫోన్ చేశాడు. "అయ్యా, ఇదీ విషయం! వ్యాధి మీ మనవరాలికి కాదు, నా వంశోద్ధారకుడికి! దీనికి మందు పెళ్లి. ఇక మీ ఇష్టం!" అన్నాడు.

తాతగారు ఎంతో ఆనందపడిపోయారు. "మీ అంతటివారు ఇలా అడగటం మా అదృష్టం! మా రాధ అదృష్టవంతురాలు. ఇవాళే మా అమ్మాయితో ఈ విషయం చెప్తాను!" అన్నారు.

ఆ రాత్రి ఏదో పని మీద వెళ్లి బాగా పొద్దుబోయి ఇంటికి చేరాడు రంగారావు. వాకిట్లోనే ఎదురైంది రాజ్యలక్ష్మి.

"మీకో శుభవార్త, రాధకు మంచి సంబంధం కుదిర్చారు మా నాన్నగారు!" అంది మొహం చాటంత చేసుకుని.

ఆయన సంతోషించలేదు. పైగా, చిరచిరలాడాడు. "ఏమనుకుంటున్నారు మీ నాన్నగారు? ఏమిటాయన ఉద్దేశం? ఏదో సెలవులకి నాల్రోజులు నా కూతుర్ని

పంపిస్తే, దానికి పెళ్లిసంబంధం చూస్తారా? అంతా వాళ్లిష్టమేనా! ఆయన కూతురి పెళ్లీ ఆయన చేసి, నా కూతురు పెళ్లీ ఆయనే చేసి... ఏమిటిదంతా? పద, వెళ్లి తేల్చుకొచ్చేద్దాం!" అంటూ హుటాహుటిన ప్రయాణం కట్టాడు.

కారులో ఆయనకి నచ్చచెప్పింది రాజ్యలక్ష్మి. "గోపాలకృష్ణగారు చాలా మంచివారు. ఆవిడ కూడా చాలా మంచిది. వాళ్లకి బోలెడంత ఆస్తి ఉంది. అబ్బాయి బాగుంటాడు డాక్టరు. అయినా నాన్నగారేం ఖాయం చెయ్యలేదు కదా!" అంది.

"చూడు, ఊరికే పుట్టింటివాళ్లని వెనకేసుకురాకు! పెళ్లంటే మాటలా! ఎన్ని చూడాలి? ఆస్తి ఉంది సరే, మనకూ ఉంది బోలెడంత ఆస్తి. అందంగా ఉన్నాడు అబ్బాయి అంటావా... అందం కొరుక్కుతింటావా? అతను ఎటువంటివాడు? ప్రవర్తన ఎలా ఉంటుంది? ఇవన్నీ ఆలోచించాలా వద్దా! అవన్నీ చూసి అప్పుడు పెళ్లిదాకా రావాలి గానీ, ఊరికే కంగారు పడిపోతే ఎలా?" అని విసుక్కున్నాడు.

తెల్లవారి ఎనిమిదింటికి హైదరాబాదు చేరారు. ఇంటిముందు కారు ఆగగానే పరుగెత్తుకొచ్చాడు ప్రసాద్. "రండీ, బావగారూ! రా, అక్కయ్యా! ప్రయాణం బాగా జరిగిందా?" అంటూ పలకరించాడు.

"ఏరా తమ్ముడూ! అందరూ బాగున్నారా?" అంటూ దిగింది రాజ్యలక్ష్మి.

రంగారావు మాత్రం కారు దిగలేదు.

"ప్రసాద్, ఇటు రా!" అంటూ బావమరిదినే కారులోకి ఆహ్వానించాడు.

"ఎక్కడికి బావగారూ?"

"అబ్బాయిని చూసొద్దాం!" చెప్పాడాయన.

ప్రసాద్ నవ్వేశాడు. "అలాగే వెళ్దాం. స్నానాలవీ చేసి, తీరిగ్గా వెళ్దాం. ఈలోగా వాళ్లకి ఫోన్ చేద్దాం. ముందు మీరు కారు దిగండి, చెప్తాను!" అన్నాడు.

"చాల్లే, మహ చెప్పొచ్చావ్! నా అనుభవం అంత లేదు నీ వయసు. ముందు కారెక్కు!" అని హూంకరించాడు రంగారావు. గత్యంతరం లేక కట్టుకున్న లుంగీతోనే కారెక్కాడు ప్రసాద్.

"మనం ముందుగా చెప్పి వెళ్తే వాళ్లు సిద్ధంగా ఉంటారు. అబ్బాయి గురించి తెలుసుకోవాలంటే ఇలా హఠాత్తుగానే వెళ్లాలి. అర్థం అయిందా?" మళ్ళీ హూంకరించాడాయన. తిన్నగా క్లినిక్‌కి వెళ్లారు. బయట అడిగితే వంశీ ఉన్నాడని తెలిసింది. లోపలకు వెళ్లారు.

అతని రూమ్‌లోకివెళ్లబోతున్న ప్రసాద్‌ని వారించి, కిటికీలోంచి తొంగి చూశాడు రంగారావు. అబ్బాయి అందంగానే ఉన్నాడనుకున్నాడు. అనంతరం అతనేం మాట్లాడుతున్నాడో వినసాగాడు.

వంశీ దగ్గరకు ఓ కేసు తీసుకొచ్చారు. అది విషప్రయోగం కేసు. "మీ కెంత ఫీజు కావాలన్నా ఇస్తాం!" అంటున్నారు వాళ్లు.

"ఎంతమాత్రం వీల్లేదు! నేనలాంటి చట్టవిరుద్ధమైన పని చచ్చినా చెయ్యను! అటువంటి అడ్డదిడ్డం పనులు చేయడం మా వంశంలోనే లేదు!" అన్నాడు వంశీ.

రంగారావుకి బోలెడంత సంతోషం వేసింది. "శభాష్. అల్లుడూ! వజ్రంలాంటి మాట చెప్పావు!" అన్నాడు కిటికీలోంచి.

అదిరిపడిపోయి చూశాడు వంశీ. కిటికీలోంచి కనిపించిందో కళ్లజోడు మొహం. 'ఖర్మ! లేచి ఎవరి మొహం చూశానో! ఇవాళ అన్నీ దిక్కుమాలిన కేసులే, ఈ కేసుని మెంటల్ హాస్పిటల్‌కి పంపించాలి' అనుకుంటూ లేచి వరండాలోకి వచ్చాడు.

ఎదురుగా కనిపించిన ప్రసాద్‌ని చూసి ఆగిపోయాడు. ప్రసాద్ వంశీ దగ్గరకు వచ్చాడు. "వంశీ! ఈయన మా బావగారు రంగారావుగారు. అంటే, మా రాధ తండ్రిగారు!" అంటూ పరిచయం చేశాడు.

రాధ తండ్రిగారు తనని అల్లుడూ అన్నారు. ఎగిరి గంతేసి అమాంతం ఆయన కాళ్లమీద పడిపోబోయాడు వంశీ. మధ్యలోనే ఆపేసి, "శీఘ్రమేవ కళ్యాణ ప్రాప్తిరస్తు!" అని దీవించాడాయన. అనంతరం కాబోయే మామా అల్లుళ్లు కాసేపు లా అండ్ ఆర్డర్ గురించి మాట్లాడుకున్నారు. కాఫీలు తాగి బయలుదేరారు బావామరుదులు.

"ఈ వేషాలతో ఏం వెళ్తాం, బావగారూ! నా మాట వినండి!" అని ప్రసాద్ వారిస్తున్నా, వినకుండా విజిట్స్‌కు వెళ్లిన గోపాలకృష్ణగారి కోసం వెతికి రెండిళ్లు తిరిగి మూడో ఇంట్లో ఆయన్ని పట్టుకుని, మీ అబ్బాయి నాకెంతో నచ్చాడు ఈ సంబంధం ఖాయం అని చెప్పి అప్పుడు ఇంటిమొహం పట్టాడు రంగారావు.

తండ్రిని చూడగానే పరుగున వచ్చేసింది రాధ. "ఏమ్మా, ఎలా ఉన్నావ్!" అంటూ కూతురిని పలకరించాడు రంగారావు.

"నాకేం నాన్నగారూ! లక్షణంగా ఉన్నాను. ఆ డాక్టరు ఊరికే కంగారు పెట్టేస్తున్నాడు. తిక్కమేళం ఎక్కడో! అయినా ఇంత మహానగరంలో ఈ తిక్కలమారి డాక్టరు తప్ప ఇంకెవరూ దొరకలేదా మామయ్యకి!" అంది రాధ.

"తప్పు, ఏమిటా మాటలు? కాబోయే మొగుడిని పట్టుకుని తిక్కమేళం, వెర్రిమేళం అనొచ్చా?" మందలించాడు మామయ్య ప్రసాద్.

తెల్లబోయింది రాధ. "కాబోయే మొగుడా? ఎవరు?" అయోమయంగా అడిగింది.

వెంటనే అందరూ వంతులేసుకుని విషయం చెప్పేశారు.

తాడెత్తున లేచింది రాధ. "నేను చచ్చినా పెళ్లి చేసుకోను!" అంది.

"ఏం అతనికేం తక్కువ? అందానికి అందం, చదువుకు చదువు! ఆస్తికి ఆస్తీ అన్నీ ఉన్నాయి!" అన్నాడు ప్రసాద్.

"అవన్నీ అలా ఉంచి, చట్టం అంటే బోలెడంత గౌరవం! చట్టాన్ని గౌరవించే వ్యక్తిని కట్టుకుంటే సుఖపడతావమ్మా!" అన్నాడు రంగారావు.

"అతను గొప్పవాడే కావచ్చు. కానీ నేను పెళ్లి చేసుకోను. అతన్నే కాదు, ఎవర్నీ చేసుకోను. నేను సినిమాల్లో చేరతాను!" అంది రాధ.

"సినిమాలూ లేవూ, చింతకాయలూ లేవూ! లక్షణంగా పెళ్లి చేసుకో! అసలైనా, ఈ మధ్య నీకు గారాబం ఎక్కువై మొండితనం ఎక్కువైంది!" అంటూ జీవితంలో తొలిసారి కూతుర్ని కోప్పడ్డాడు రంగారావు.

ఏడుస్తూ వెళ్లిపోయింది రాధ. ఇలా ఏడ్చి లాభంలేదు అనుకుని సీరియస్‌గా ఆలోచించింది. ఓ పని చేస్తే సరి. వంశీకృష్ణతో మాట్లాడి అతనితో చెప్పేస్తే సరి! పెళ్లి ఇష్టం లేని అమ్మాయిని తెలివితేటలున్న వాడెవడూ పెళ్లి చేసుకోడు. వెంటనే వంశీకి ఫోన్ చేసి "మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి!" అని చెప్పింది. ఎగిరి గంతేసి అంగీకరించాడు వంశీ.

నిర్ణీత సమయానికి ఒక పార్కులో కలుసుకున్నారిద్దరూ. పలకరించు కోడాలూ అవీ అయ్యాక సూటిగా విషయంలోకి దిగిపోయింది రాధ.

"మనిద్దరికీ పెళ్లి అనుకుంటున్నారుట పెద్దవాళ్లు!"

"అవును. నా కెంత ఆనందంగా ఉందో మాటల్లో చెప్పలేను. ఆ వేళ మిమ్మల్ని చూడగానే, పెళ్లంటూ చేసుకుంటే మిమ్మల్నే చేసుకోవాలని అనుకున్నాను!" ఆనందంగా చెప్పుకుపోతున్న వంశీని వారించింది రాధ.

"నాకు ఈ పెళ్లి ఇష్టం లేదు!" ఖచ్చితంగా చెప్పేసింది.

వంశీ మొహం వాడిపోయింది. "ఎందుకు? నాకేం తక్కువ?" దీనంగా ప్రశ్నించాడు.

"మీకేమీ తక్కువ కాదు. నాకీ పెళ్లి ఇష్టం లేదు!"

"వేరే ఎవరినైనా ప్రేమించారా? పెళ్లి చేసుకోవాలనుకుంటున్నారా? " అడిగాడు.

"అటువంటిది ఏమీ లేదు. నేనసలు పెళ్లి చేసుకోను!"

"ఎందుకని? కారణం ఏమిటి?"

"నేను సినిమాల్లో చేరి హీరోయిన్‌గా పేరు ప్రఖ్యాతులు గడించాలనుకుంటున్నాను!" గర్వంగా చెప్పింది.

నవ్వాపుకుని గుండెనిండా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు వంశీ.

"కాబట్టి ఈ పెళ్లీ... జంఝాటం నాకిష్టంలేదు. ఇది చెప్పాలనే ఇక్కడికి రమ్మన్నాను. మీరు ఈ పెళ్లి మీకిష్టం లేదని మా నాన్నగారికి చెప్పండి!" ఆర్డరు వేసింది.

"ఇది మరీ బాగుంది. నాకీ పెళ్లి జరగాలని ఎంత ఉబలాటంగానో వుంటే వద్దని నేనెందుకు చెప్తాను? ఇష్టం లేకపోతే మీ నాన్నగారికి మీరే చెప్పుకోండి!" చిలిపిగా సమాధానం చెప్పాడు.

"నేను చెప్తే మా నాన్నగారు వినడంలేదు కాబట్టి మీరే చెప్పండి!"

"నేనలా చెప్పను. అయినా అబద్ధాలు ఆడటం నాకిష్టంలేదు!"

రాధకి చిర్రెత్తుకొచ్చింది. "ఇదెక్కడి గొడవండీ! నాకు పెళ్లి ఇష్టం లేదు మొర్రో అంటే వినిపించుకోరేం?"

"ఇది మరీ బాగుంది. నాకు ఈ పెళ్లి అంటే చచ్చేంత ఇష్టం మొర్రో అంటే వినిపించుకుంటున్నారా మీరు?"

తల పట్టుకుని కూర్చుంది రాధ. "నా మాట వినండి. పెళ్లంటే ఇష్టం లేని అమ్మాయిని కట్టుకుని మీరేం సుఖపడతారు? మీరు కావాలంటే నా లాంటి అమ్మాయిలు చాలామంది దొరుకుతారు. మంచి అమ్మాయిని ఎంచుకుని పెళ్లి చేసుకుని సుఖంగా ఉండండి!" బతిమాలింది.

"మా మంచి సలహానే చెప్పారు. పాతికేళ్లు దాటాయి. ఇంకెప్పుడు పెళ్లి చేసుకుంటావురా వెర్రి సన్నాసీ అని మా అమ్మ ఏడాదిగా పోరుతున్నా, నా కెవరూ నచ్చక కాలయాపన చేశాను. ఇప్పుడు మీరు నాకు నచ్చారు. అంతేకాదు, మా నాన్నగారికీ నచ్చారు. మీ నాన్నగారికి నేను నచ్చాను. ఇంతా జరిగి పెళ్లి సెటిల్ అయ్యాక, ఇది కాదని మరో అమ్మాయిని వెతుక్కోవడం అంటే రెడ్డొచ్చె మొదలాడె

అన్నట్లు అవుతుంది నా పెళ్లి వ్యవహారం! ఇదంతా నా వల్ల కాదు. నేను మిమ్మల్నే పెళ్లి చేసుకుంటాను!"

ఉక్రోషంతో మొహం ఎర్రబడిపోయి చురచుర చూసింది రాధ.

"ఒక పని చేద్దాం! మీ ఆశయం సినిమాల్లో నటించాలని. నా ఆశయం మిమ్మల్ని పెళ్లి చేసుకోవాలని, ఉభయతారకంగా ఉపాయం ఆలోచిద్దాం. మనిద్దరం పెళ్లి చేసుకుందాం. నా దగ్గర బోలెడంత డబ్బుంది. మనమే సినిమాలు తీద్దాం. మీతో చెప్పుకోలేదు కానీ, చిన్నతనంలో సినిమా హీరో అయిపోవాలని మా చెడ్డకోరిగా ఉండేది నాకు. ఈ చదువూ, ప్రాక్టీసూ జంఝాటంలో పడిపోయి ఆ విషయం అశ్రద్ధ చేశాను. ఇప్పుడు అవకాశం కలిసొచ్చింది. మనిద్దరం కలిసి హీరో హీరోయిన్లుగా నటిద్దాం. ఆ పిక్చర్ హిట్ అయిందో, ఇక నక్కని తొక్కినట్లే! ఈ ప్రాక్టీసూ గట్రా మానేసి ఆ ఫీల్డులో సెటిల్ అయిపోదాం. అలా అయితే ఇద్దరి ఆశయాలూ నెరవేరుతాయి. ఏమంటారు?" అన్నాడు.

ఆలోచించింది రాధ. ఇదేదో బాగానే ఉందనిపించింది. "సరే, ఆ షరతు మీద పెళ్లికి ఒప్పుకుంటున్నాను!" అంది.

"తప్పకుండా! ఇదిగో, ప్రామిస్!" మాట ఇచ్చాడు వంశీ.

అతి వైభవంగా వాళ్ల పెళ్లి జరిగిపోయింది. హనీమూన్ నుండి రాగానే సినిమా సంగతి గుర్తుచేసింది రాధ.

"ఓం, నేను రెడీ! మంచి కథ తీసుకురా!" అన్నాడు వంశీ.

అమితోత్సాహంతో నవలలూ అవీ చదివి వారం తిరిగేసరికి మంచి కథొకటి తీసుకొచ్చింది. వెంటనే చదివేశాడు వంశీ.

"ఇదేం కథ? చెత్త కథ! ఇందులో మొదట్నుంచి చివరిదాకా హీరో, హీరోయినూ కష్టాలలో మునిగి తేలుతున్నారు. ఒకటే ఏడుపులూ, మొత్తుకోళ్లూ! శుభమా అని నటించే మొదటి సినిమాలో ఇలా ఏడ్చి అఘోరించమంటే నా వల్ల కాదు! మరో మంచి కథ తీసుకురా!" అన్నాడు.

అలాగే అని మళ్లీ వెతికి మరొక కథ తీసుకొచ్చింది. చదివాడు వంశీ.

"కథ బాగానే ఉంది, కానీ మొదలెట్టిన కాసేపటికి హీరో పరిస్థితుల వల్ల ఇంకో అమ్మాయిని పెళ్లిచేసుకుని రంగురంగా అని రొమాన్స్ చేస్తున్నాడు. అవునా! నువ్వు ఒక హీరోయిన్‌వి సరే! రెండో హీరోయిన్‌గా ఎవరినో పెట్టాలి కదా!

పిటపిటలాడిపోతున్న పిల్లతో డ్యూయెట్లూ అవీ పాడాలి. నేనసలే రొమాంటిక్ ఫెలోని. తీరా ఆ రెండో హీరోయిన్ పిల్లతో నేనుగానీ అద్దైపోతే ఆ తర్వాత నువ్వూరికే ఇద్దైపోకూడదు మరి! అంత్య నిష్ఠూరం కంటే ఆది నిష్ఠూరం మేలు!" అన్నాడు సిన్సియర్‌గా.

ఆ పుస్తకం తీసేసి అవతల పారేసింది రాధ. ఏ విధమైన కష్టాలూ, కలహాలూ లేకుండా సినిమా ఆద్యంతమూ నాయకీ నాయకులు కలిసి ఉండే కథ కోసం వెతకసాగింది రాధ. కథ దొరకలేదు కానీ, రాధకి తలనొప్పులూ, వాంతులూ మొదలయ్యాయి. దాంతో సినిమా వ్యవహారం మూలపడింది.

ఓ ఏడాది గిర్రున తిరిగొచ్చింది. మళ్లీ సినిమా టాపిక్ తీసుకొచ్చింది రాధ.

"నేనూ ఆ విషయమే ఆలోచిస్తున్నాను. కానీ, వీడు మరీ పసివాడు, పసివెధవని వదిలేసి మనిద్దరం ఝూమ్మని ఔట్‌డోర్ షూటింగులకి పోవడం న్యాయమేనా? వెంట తీసుకెళ్లాలంటే వీడినీ, వీడితోపాటు పాల సీసాలు, పక్కబట్టలూ తీసుకెళ్లి అక్కడ మనమేం యాక్ట్ చేస్తాం? కాస్త ఓ సంవత్సరం ఓపిక పట్టావంటే వీడు కొంచెం పెద్దవాడవుతాడు. అప్పుడే ఇబ్బంది ఉండదు!"

పిల్లాడికి రెండో ఏడు వచ్చింది. "మనిద్దరం ఎలాగూ నటిస్తాం. పనిలో పని. వీడికీ ఒక పాత్ర ఇస్తే బాలనటుడిగా పేరు తెచ్చుకుంటాడు! అలాంటి కథ వెతుకు!" అన్నాడు.

వెతికి పట్టుకొచ్చింది రాధ. ఆ కథలో పిల్లాడిని కిడ్నాప్ చేస్తారు. డబ్బివ్వమని దుండగులూ, ఇవ్వనని తండ్రి పట్టుపడతారు. మధ్యలో పిల్లాడు నానా కష్టాలు పడతాడు. ఆ కథ చదివి తయ్‌మని లేచాడు వంశీ.

"ఏమిటీ కథ? మండినట్లే ఉంది! అభం శుభం ఎరుగని పసివాడినలా హింసలు పెట్టడానికి మనసెలా వస్తుంది? పసివాళ్లు పువ్వుల్లా ఆడుకుంటూ హాయిగా నవ్వుతుంటే ఆనందం గానీ, అమ్మా, నాన్నా అని శోకాలు పెట్టి ఏడుస్తుంటే కడుపు తరుక్కుపోదూ! ముందే చెప్తున్నాను, సినిమాలో అయినా సరే, నేను కష్టాలు పడను! నా భార్యా బిడ్డల్ని కష్టపడనివ్వను. అలాంటి కథ వెతికి పట్రా!" అన్నాడు.

పట్టు వదలని విక్రమార్కుడిలా భార్యా, భర్తా, పిల్లాడు కలిసి ఆనందంగా ఉండే కథ కోసం గాలించసాగింది రాధ. కథ దొరకలేదు కానీ, రాధకీ మళ్లీ తలతిప్పుడూ, వాంతులూ... ఆ తర్వాత రాధకీ ఉత్సాహం చచ్చిపోయింది.

ఎప్పుడైనా గుర్తు వస్తే మాత్రం "నన్ను నిలువునా ముంచేశావు! నమ్మించి మోసం చేశావ్!" అని మొగుడిమీద విరుచుకుపడుతుంది.

"ఇది మరీ బాగుంది! ఎప్పటికప్పుడు ఏదో ఆటంకం వచ్చి ఆగిపోయింది కానీ, కాదని నేనేనాడైనా అన్నానా! ఇప్పుడు మాత్రం మించిపోయిందేముందీ, ఈ పుత్రులిద్దరూ పెద్దవాళ్లయి బాధ్యతలు తీరగానే సినిమా తీద్దాం. బడిపంతులు సినిమాలో అంజలీదేవీ, ఎన్.టి.ఆర్.లాగా సీతారామయ్యగారి మనవరాలు సినిమాలో రోహిణి హత్తంగడీ, ఏ.ఎన్.ఆర్.లాగా నటిద్దాం!" అంటాడు వంశీ.

ఉక్రోషంతో తల బాదుకుంటుంది రాధ.

ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక, 30 ఆగస్టు 1999